fastsat Alder f. Ex. 25 Aar. Man kunde tænke sig, at den aftjentes, dels *aktivt* af et Elitekorps, *udtaget ad Frivillighedens Vej*, ved et ét Aars Lærekursus paa Hospitalerne, dels *passivt* af det store Flertal, ved Betalingen af en Værnepligtsskat.«

»Den Indvending, som saa ofte gjøres mod Mandens Værnepligt: har man Ret til at ofre Kraft og Tid og Penge for at kunne møde en Krig, som maaske aldrig indtræffer, er man berettiget til at opretholde en hel Institution, som helst aldrig bør komme i Virksomhed?« denne Indvending er her let at imødegaa. »Det maa nemlig være klart for enhver, at den Indretning, som vi her tager Ordet for, vil blive af ligesaa stor Betydning i Fred som i Krig«, idet den nemlig vil skabe en Hær af uddannede Sygeplejersker.

Dette er kun et kort Uddrag af den interessante Artikel, som vi opfordrer vore Læsere til at gjøre sig bekjendt med. Den har vakt stor Opsigt i Sverige og fremkaldt mange Udtalelser baade for og imod. Det ansete medicinske Tidsskrift *Eira* anbefaler Planen varmt og siger bl. a: »Det er Tanker, som af de fleste Læger vil blive hilst baade med Taknemlighed og Glæde.« »I Fred som i Krig vil denne Værnepligt faa lige stor Betydning, den vil shabe og underholde et uddannet Korps af Sygeplejersker, der er tilstrækkelig stort og øvet til at tjene som Ramme for de frivillige Skarer, som maa bruges i Farens Stund, hvad enten saa Fjenden kommer i Skikkelse af en Krigshær eller af en Farsot.«

I Anledning af Esseldes Artikel har vi modtaget følgende Indlæg, som vi, da det skriver sig fra agtet Haand, ikke har villet nægte Optagelse, saa meget mindre som det maaske kan give Stødet til videre Forhandling om dette Emne.

I det udmærkede „Tidskrift för Hemmet“ har den højt fortjente forfatterinde Esselde skrevet en artikel betitlet: „Gifves det en värnpligt för qvinnan?“ Jeg vil ikke paa nogen måde kritisere hele denne artikel: kun vil jeg itide forhindre, såvidt det står til mig, at flere kvinder tiltræde hendes mening angående kvindens måde at aftjene sin værnepligt på. Det hører til vort kjøns ejendommeligheder at påtage os sådanne erhverv, som kræver det strængeste arbejde og den største opofrelse og dog kun giver os en ringe stilling i samfundet, foruden at de betales meget dårlig. Jeg begriber egentlig ikke, hvorledes denne tilbøjelighed er opstået, heller ikke hvorledes den har holdt sig lige til denne dag. Den eneste for mig tænkelige grund er den, at vi altid har levet